

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867562050080/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Rede eller Huset, hvorpaa denne stod. Underligt dreiede den Hals og Hoved, som søgte den noget.

»Det arme Dyr!» sagde Skrædderen, »den har uafsladeligt i Dag, fra det Øieblik den kom, fløjet over Brandstedet. Nu hvil et lidt! Jeg vil faae et Tvertræ derop, maaskoe bygger den en ny Rede; hvor den dog seer efter Ungerne og Moderen! de flyve aldrig mere til de varme Lande!»

I det næsten tomme Baghuus, hvor Hullet var brudt i Muren ind til den ødelagde Have, stod den gamle *Joel*; hans magre Haand holdt fast i den rustne Jernkrampe i Væggen, medens hans sorte, alvorlige Øine vare fastede paa en Gjenstand, som et gammelt, tærnet Forklæde skjulte i det store, tomme Sengested derinde; hans smalle, blege Læber bevægede sig, og neppe hørligt talte han frem for sig:

»En Spaanæske blev altsaa din Kiste, Du rige Søn af Salomons Rod! den fattige Kones Forklæde blev Dit kostelige Liigklæde! Ak! ingen Israels Datter skal vadske Dit Legeme, de røde Luer have gjort det! Ilden var tørre end Urterne, rødere end Roseerne, vi komme i vore Dødes Bad. Men ved »Bet achaim«* skal dog Din Gravsteen reises! den fattige Joel bliver Dit hele Følge! men Du skal komme i Din indviede Grav, hvor den sorte Strøm under Jorden eengang fører dig til *Jemsalem!*»

Han løftede Forklædet tilside, tog Laaget af Spaanæsken, hvor de til Kul brændte Levninger af Jøden laae. *Joels* Læber bævede endnu hurtigere, som i Krampetrækning, Taarerne flød ham ned over Kinderne, men Ordene blev dumpe og uforstaaelige.

»Vor Herre Jesus være ham naadig!» udbrod *Maria* idet hun traadte ind, men en Rødme foer idet samme over hendes Ansigt; hun syntes, ved at nævne det hellige Navn, som *Joel* ikke erkjendte, at hun krænkede den Sørgende. »Vor Herre,« gjentog hun derfor hurtigt og med Eftertryk, »Vor Herre, vil være ham naadig!»

»Hans Gravsteen skal blive reist ved Siden af Datterens!» svarede *Joel*, idet han tildækkede de forbrændte Rester.

»Hun ligger jo begravet i Fredericia,« sagde *Maria*. »Det er langt bort I maa føres, for at finde en Grav. Jeg husker nok den Nat, hun blev kjørt bort. Kisten sattes ned mellem Straa og Halm; hendes Fader, som nu ligger her i Kul og Aske, og han, *Joel*, kjørtte afsted. Reg-

* 3. De Levendes Hus, saaledes kaldte Jøderne deres Kirkegaard.